

føjet til de Bemærkninger, han fremsatte, da han første Gang havde Ordet. Det ærede Medlem paastaar atter, at Stat og Kommune kan udmærket godt bære de højere Udgifter, som vilde blive foranlediget ved de Ændringer i Aldersrenteloven, som det ærede Medlem ønsker gennemført. Dette er ikke min Opfattelse, og jeg føler mig overbevist om, at et meget, meget stort Antal af Landets Kommuner deler den Opfattelse, jeg her har gjort mig til Talsmand for: at øgede Byrder til Løsning af denne Opgave kan Kommunerne ikke paatage sig.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, men der foregik jo en Nedsættelse af Taksterne her under Behandlingen af Forslaget i den høje Rigsdag, og da man havde regnet med visse Beløb ved Gennemførelsen af de nye Skattelove til Afholdelse af øgede Udgifter til Aldersrenten, saa betaler Befolkningen i Virkeligheden alt for meget til denne Reform; derfor er det rimeligt at gaa til en Forhøjelse af Taksterne. Ja, men det ærede Medlem ved jo særdeles vel, at de Skattelove, som den Gang gennemførtes, hvad angaar den direkte Skat, Skatten paa Formue og Indkomst, langt fra indbringer det, som man paa det Tidspunkt, da disse Love fremsattes, regnede med, og derfor ved det ærede Medlem ogsaa godt, at det Ræsonnement, som han her har fremført til Grund for disse Takstændringer, har ingen som helst Basis i de faktisk tilstedeværende Forhold.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at der var Spørgsmaal, som han havde stillet til mig, første Gang han havde Ordet, og som jeg endnu ikke havde besvaret, f. Eks. Spørgsmaalet, om jeg vilde søge at opretholde Forskelshjælpen, om jeg vilde foranledige, at der vedtoges en Ændring i Takstbestemmelserne, saaledes at Taksterne kunde stige hvert 5te Aar, og flere lignende Ting. Jeg vil heroverfor sige til det ærede Medlem, at alle disse Spørgsmaal har jeg besvaret under eet, idet jeg udtalte, at jeg ikke paa nærværende Tidspunkt eller i den nærmeste Fremtid agtede at fremsætte Forslag om en Revision af Aldersrenteloven; jeg mener, at der aldeles ikke kan være Tale om at gaa dertil, før vi har indvundet en omfattende Erfaring med Hensyn til den Maade, hvorpaa Loven i det hele taget har virket. Deri maa det ærede Medlem søge det efterlyste Svar paa de Spørgsmaal, det ærede Medlem har stillet.

Det ærede Medlem var inde paa en lang Undersøgelse af, hvad Socialdemokratiets Ændringsforslag, saaledes som de var stillet her i Folketinget, vilde have bevirket i Merudgift, hvis de var blevet gennemført.

Og i den Anledning kritiserede det ærede Medlem meget stærkt visse Undersøgelser, som er foretaget af det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg. Men nu maa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vide, at det, som i denne Forbindelse har Interesse, er Afgørelsen af Spørgsmaalet: Hvilken Udgift vilde Aldersrenteloven, som Socialdemokraterne krævede, have medført i Sammenligning med den, som den gennemførte Lov i Løbet af den Periode, der maa betegnes som Overgangstiden, har medført? Det er det, som er Spørgsmaalet, og det Spørgsmaal maa utvivlsomt i det store og hele besvares overensstemmende med det Resultat, som det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg er kommet til ved sine Undersøgelser.

Men ganske bortset derfra er den Beregning, som det ærede Medlem har foretaget af, hvad Socialdemokraternes gennemførte Ændringsforslag vilde have kostet i den nærmest kommende Tid, i Overgangstiden, sammenlignet med, hvad det vedtagne Forslag kostede, i allerhøjeste Grad ved Siden af og har ikke noget med Virkeligheden at gøre. Det viser sig, at hvis man undersøger Udgiften, som de socialdemokratiske Ændringsforslag vilde have foranlediget blot for de 3 af disse Ændringsforslags Vedkommende — hvis man altsaa var gaaet til en Forhøjelse af Skalaen for Aldersrente, saaledes som den er foreslaaet, hvis man var gaaet til at nedsætte Aldersrentenydernes Alder fra 65 til 60, men uden Hensyn til en Ændring af Reglerne for Statens Refusion til Kommunerne —, at man da efter de nøje Undersøgelser, som jeg paa den Foranledning, det ærede Medlem dertil har givet, har foretaget, vilde være naaet til en Merudgift for Staten paa mindst 12 Mill. Kr., og det til Trods for, at netop i den Overgangsperiode, hvor Personer mellem 60 og 65 Aar kom med med to Trediedele af den for de 65aarige gældende Aldersrente, spiller Aldersgrænsens Hævning op til 65 Aar ingen stor finansiel Rolle. Den er overhovedet i det store og hele ikke virksom i Overgangsperioden. Men naar den er forløbet, vil Bestemmelsen selvfølgelig faa meget større Betydning. Naar jeg hertil lægger, hvad det vilde have kostet efter det Princip, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har gjort sig til Talsmand for, og som man maa gaa ud fra er Socialdemokraternes Princip, hvis der var givet aaben Bane for dette Princip at give Kommunerne Ret til at supplere Aldersrenten op til det nødvendige, hvoraf Staten skulde refundere Halvdelen, ja, saa er jeg jo ganske sikker paa, at 20 Millioner til de 12 Millioner, som